

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1054-0/2017
Érkezett:	2017 APR 27.
Tisztelt Alkotmánybíróság!	
Üzletintézkedés:	3
Kezelőirodaj:	19

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
ÜGYSZÁM:	
KEZELŐIRODÁ:	
ÉRKEZÉS MÓDJA: BŐLTÁN / E-MAILÉN / GYŰJTŐLAPON / SZEMÉLYESEN / FAXON	
ÉRIK:	2017. APR. 03.
PÉLDÁNY:	FELZET:
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
ÜGYSZÁM:	
KEZELŐIRODÁ:	

Alulírott

alkotmányjogi panaszt

terjeszték elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a bírói döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését és a XV. cikk (1) és (2) bekezdését, továbbá a 26. cikk és 28 cikkelyét!

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések: a 25.P.50.635/2015/10. – A Pesti Központi Kerületi Bíróság, a 47.Pf.637.383/2015/3. * A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú Bíróság, illetve a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítélete: Pfv.V.20.855/2016/8., mely hatályában fenntartotta a Fővárosi Törvényszék ítéletét. A határidő számítása a Kúria ítéletének kézhezvételétől történik. Az ítélet kézhezvételének időpontja: 2017. 02. 01.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, és XV. cikk (1) és (2) bekezdés, továbbá a 26. cikk, és 28 cikkely

* * * * *

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I.

2015. 02. 20-kán munkáltatóm, a [REDACTED] keresetet nyújtott be személyem ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságra „**Szolgálati lakás elhagyására kötelezés**” tárgyában. A Hivatal és a közöttem 1993. június 16-kán kötött „határozott idejű” /állományviszonyom idejéig/ Lakásbérleti Szerződés záradékában rögzítésre került, hogy „a jelen szerződésben nem szabályozott kérdésekben a mindenkor hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni”.

Véleményem szerint, egy Jognyilatkozat záradékában egy ilyen tartalmú rendelkezés már önmagában is alkotmány sértő, akkor meg különösen, ha arra hivatkozva a majdan hatályba

lépő jogszabályok visszamenőleges hatályú alkalmazását nem a törvényi előírásoknak megfelelően alkalmazzák: „Jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint **nem vonhat el vagy korlátozhat jogot**, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.” Az Alkotmánybíróság megállapítása szerint nem alkotmányellenes a visszamenőleges hatálybaléptetés a kizárólag jogot megállapító, jogot kiterjesztő, kötelezettséget enyhítő, vagy más, a jogszabály valamennyi címzettje számára a korábbi jogi szabályozásnál egyértelműen előnyösebb rendelkezéseket tartalmazó jogszabályok esetében.

Ám a Hivatal keresetében, és a bíróság az ítéletében mégsem ezen törvényi előírások szerint járt el, hiszen ezt a rendelkezést arra használta fel, hogy egy jóval később hatályba lépő: A lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény végrehajtásáról szóló 2/1994. (IX. 20.) TNM Rendelet egyik bontófeltételének az alkalmazását vonatkoztatta visszamenőleges hatállyal az 1993 júniusában kötött Lakásbérleti Szerződésre és ezzel elvonták korábban megszerzett jogomat.

Egy később hatályba lépő Rendelet bontófeltételei szerződéskötésünkkel előre nem láthatóak voltak, a Rendelet hatálybalépésekor pedig a Hivatal szerződést nem módosított. Ebből kifolyólag én csak azt az egy bontófeltételt tudtam figyelembe venni, amelyet a Hivatal és a köztem 1993 júniusában létrejött Lakásbérleti Szerződéssel egy időben keletkeztetett Megállapodás tartalmazott.

A Hivatal a lakás kiürítési keresetét úgy adta be a Pesti Központi Kerületi Bíróságra, hogy az az általa hivatkozott bontófeltétel, amely a Jognyilatkozat megkötése után, a majd jóval később hatályba lépő TNM Rendeletben szerepel, már nem állt fenn, és sem ennek tudatában, sem annak, hogy nagycsaládos munkatársa lévén hat fő – két kiskorú – lakhatását lehetetleníti el, keresetétől nem állt el.

A Hivatal jogi levezetésnek helyt adott az I. és II. fokú Bíróság, és azok ítéletét hatályában fenntartotta a Kúria is. 25 év után köteleztek a szolgálati bérlakás kiürítésére és annak elhelyezési igény történő visszaszolgáltatására. A Hivatal és közöttem 1993 júniusában kötött Lakásbérleti Szerződésem által keletkeztetett jogomat egy később született jogszabály bontófeltételére hivatkozva elvonták. Ez sérti a jogállamiság, jogbiztonság elvét.

Az Alaptörvény 28. cikkelyében biztosított jog az ítéletben foglaltak miatt azért sérült, mert a bíró döntése értelmében egy már korábban megtett Jognyilatkozatra egy majd annál jóval később hatályba lépő jogszabály bontófeltételét alkalmazta visszaható hatállyal. Erre hivatkozva a TNM Rendelet hatályba lépése előtt létrejött Jognyilatkozatot és az erre alapított eddig eltelt 25 év óta tartó jogviszonyt az ítélező bíró egy tollvonással megszüntette.

Ez a bírói döntés, amely jogkérdés megállapítása után született a **józan észnek ellentmond**, hiszen a hivatkozott 1994. szeptember 20-kán hatályba lépő TNM Rendelet jogosultsági feltételei szerint meg sem kaphattuk volna ezt a szolgálati bérlakást 1993 júniusában.

Ezt a „határozott” idejű szolgálati bérlakást az 1/1971. (II. 8.) Korm. rendelet a lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló jogszabályok jogosultsági feltételei szerint kaptuk, így ebből egyenesen következik, hogy az erre a Szerződésre vonatkozó bontófeltételeket is kizárólag csak ez a Rendelet szabályozhatja, nem pedig egy később hatályba lépő Rendeleté, mivel a két Rendelet egészen más jogtartalmú szerződést keletkeztet.

A jogi normákat figyelembe véve mindenképpen sérti a jogállamiság, jogbiztonság elvét az, ha egy 1994 szeptemberében hatályba lépő TNM Rendelet bontófeltételét a bíró ítéletében úgy alkalmazza visszamenőleg egy jóval korábbi, 1993 júniusában született Jognyilatkozatra, hogy az a Jognyilatkozat nem annak a TNM Rendeletnek a „jogosultsági feltételei” alapján született meg. A bíró ítéletét nem ennek figyelembevételével hozta meg, nem összességében vizsgálta a később hatályba lépő TNM rendelet egészét. Annak kiemelte az egyik bontófeltételét, de azzal már nem vont párhuzamot, hogy ez a bontófeltétel, csak és kizárólag az olyan szerződéseknek lehet a bontófeltétele, amelyek szintén annak, a később hatályba lépő TNM Rendeletnek a jogosultsági feltételei alapján kötöttek.

A bírói ítélet mindezeket figyelembe nem véve **erkölcsös célt nem szolgálhatott**, ráadásul ítéletével egy hat fős család életét nyomorította meg egy „állami költségvetési szerv javára”.

Továbbá, ahogy maga a Tisztelt Alkotmánybíróság is rögzítette, alapvetően ellentétes a jogállamisággal - Alaptörvény B) cikkely - a visszamenőleges hatályú jogalkotás, jogalkalmazás és határozathozatal, illetve határozatnak visszamenőleges alkalmazása.

Mivel jelen esetben, a bírósági ítéletekben foglaltak szerint a lakáskiürítés jogi megalapozottságához kétség kívül egy később született jogalkalmazás bontófeltételének visszamenőleges alkalmazása miatt került sor, ez mindenképpen sérti a demokratikus eljáráshoz való jogot.

II.

Továbbiakban jelezném a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a per folyamán olyan tényeket nem vett figyelembe a Tisztelt Bíróság és a jogorvoslatában a Tisztelt Kúria sem, amely az ítéletet nagymértékben befolyásolhatta volna

a., A peranyagba becsatolásra került egy a Hivatal és a köztem létrejött Megállapodás is, amely szerves részét képezte az 1983 júniusában megkötött Lakásbérleti Szerződésnek. Ez a Megállapodás rendelkezett bontófeltételről az 1993-ban kötött Szerződést illetően – vállalom kellett, hogy nyugállományba vonulásomig nem szüntetem meg a munkaviszonyomat, mert ez egy azonnali bontófeltételt jelent -, ennek ellenére ezt a bizonyító erejű okiratot a per folyamán a bíróság figyelembe nem vette, sőt az I. fokú bíró indoklásában külön ki is emelte, azt, hogy ”a felek bontófeltételről egyáltalán nem rendelkeztek’ (!) 25.P.50.635/2015/10. (6. oldal)

továbbá,

b., A II. fokú bírói ítélet – 44.Pf.637.376/2015/5. - indoklásában kifejti, hogy: “A *máodfokú bíróság* azt az *alperesi érvelést nem tudta értelmezni, miszerint a felperes igénye azért évült el, mert 2003. évhez képest 11 év elteltével tett címzett jognyilatkozatot a bérleti szerződés felmondására. A felperes a felmondási jogát bármikor gyakorolhatta ez nem időhöz kötött jognyilatkozat, ilyet sem a Ptk., sem a lakástörvény nem tartalmaz.*”

Ezzel szemben, a bíró által elfogadott 2/1194. (IX.20) TNM Rendelet 13. § (1) bekezdése viszont pontosan előírja a Hivatal számára, hogy “A lakás jogcím nélküli használójával a jogcím nélkülivé válást követő, illetve annak a lakásügyi szerv tudomására jutásától számított 30 napon belül írásban közölni kell a bérleti jogviszonya megszűnését és annak következményeit, továbbá, hogy a Hivataltól elhelyezésre vagy amennyiben a cserelakás nem biztosítható, tarthat-e igényt térítésre. A térítés mértéke a Hivatal rendelkezésére bocsátott lakásnak a jogcím nélkülivé válás időpontjában meghatározott helyi beköltözhető forgalmi értéke.

Ennek ellenére a bíró az ítéletében sem ezt a jogszabályi előírást nem tartotta szem előtt, sem pedig azt a becsatolt bizonyítékot - **Jegyzőkönyvet** -, amely azt támasztja alá, hogy a Hivatal a lakással kapcsolatban 2010-ben lefolytatott már egy átfogó vizsgálatot éppen a keresetben szereplő bontófeltételre hivatkozva. Ha a Hivatal akkor nem állapította meg **30 napon belül** a jogcím nélküliségemet, akkor 4 év elteltével erre már semmi jogalapja sem lehetett volna a TNM rendelet paragrafusainak értelmében., sem pedig azért, mert ezzel elkövette a jóhiszeműség és tisztesség elvének a megsértését.

A felsorolt a., és b., hivatkozások figyelmen kívül hagyása a bírói ítéletkezést nagymértékben befolyásolta. Erre való hivatkozással ezért a bírói ítélet miatt sérült az Alaptörvény 26. cikkelyében biztosított jog, mivel a fenti esetekben az ügy bírái ítéleteik meghozatalukkor bizonyítható módon nem a törvénynek rendelték magukat alá. Az általunk becsatolt és hivatkozott bizonyítékokat nem vizsgálták. Nem vették figyelembe azokat a törvényi előírásokat, amelyek ezzel az ügyvel kapcsolatosan követelményeket támasztottak a kereset benyújtójával szemben is. Amennyiben ez megtörtént volna, ez nagymértékben hatást kellett volna gyakoroljon magára az ítéletre.

Sérül a XV. cikk (1) és ebből kifolyólag a (2) bekezdésekben biztosított jogom is, mivel a bíró ítélete meghozatalakor az általam csatolt bizonyítékot, - 2010-ben készült Jegyzőkönyv -, továbbá a TNM azon paragrafusát, amely az ügy kimenetelére hatással bírt volna – jogcím nélküliséget megállapító 30 napos határidő - , egyáltalán nem vette figyelembe. Emiatt nem érezhettem magam jogképesnek, hiszen alapvető jogaim érvényesítésével – bizonyítékok becsatolása, jogszabályokra történő hivatkozás – hiába éltem, az a bíróság részéről figyelmen kívül maradt.

Kiegészítve mindezeket még az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított jogom sérülésével is, miszerint a hatóságoknak részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül kellene, hogy ügyeiket intézzék. A hatóságoknak törvényben meghatározottak szerint lennének kötelesek döntéseiket indokolni. Ha és amennyiben ez az alkotmányos jogi sérülés bizonyítható módon már tetten érhető egy Hatóság általi Bíróságra benyújtott kereset alkalmával és ezt a Bíróság figyelmen kívül hagyja, akkor ez az alkotmányos jogsérelem halmozottan áll fenn.

III.

2015. 02. 20-kán az [REDACTED] keresetet nyújtott be személyem ellen a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz: „**Szolgálati lakás elhagyására kötelezés**” tárgyában. Ennek ellenére az I. és II. fokú Bíróság és annak helyt adva a Kúria is, helyben hagyta az I. fokú Bíró ítéletében foglaltakat, miszerint:

„A Bíróság kötelezi az alperest, hogy a [REDACTED] jótószám alatti szolgálati lakást 30 napon belül elhelyezési igény nélkül hagyja el és az ingóságaitól kiürített és rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban egyidejűleg bocsássa a felperes kizárólagos birtokába.”

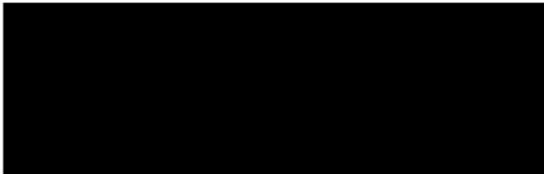
Az ítéletben benne foglaltatik „az elhelyezési igény nélkül” történő kinyilvánítás is, annak ellenére, hogy az Információs Hivatal keresetében erre vonatkozó kérelem egyáltalán nem szerepelt, ennek okán, ez a per folyamán vizsgálat tárgyát sem képezte. Ennek ellenére a bíró erre vonatkozóan is ítélezett, ráadásul úgy, hogy ezzel kapcsolatosan semmilyen jogszabályt nem jelölt meg.

Az ítélet ezen kiemelt rendelkezése, függetlenül a teljes ítélettől, külön is sérti az Alaptörvény 26. cikkelyében biztosított jogot, mivel a fenti esetekben az ügy bírái ítéleteik meghozatalukkor nem a törvénynek rendelték magukat alá, hanem önhatalmúan, kéretlenül is döntést hoztak. Ennek következtében is bizonyítható az alkotmányos jogsérelem.

* * * * *

Az ügyben a jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem. A Kúria felülvizsgálati eljárásáról szóló ítéletet 2017. február 01-jén kaptam kézhez. Perújítást a törvényesség érdekében nem áll módomban kezdeményezni, mivel ezt a törvény „Lakáskiürítés” tárgyában nem engedélyezi.

Budapest, 2017. április 01.

Mellékletek:

Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
Lakásbérleti Szerződés, Kiutaló Határozat, Megállapodás
2010-ben készült Jegyzőkönyv

Az Információs Hivatal kereseti kérelme

Ellenkérelem

I.fokú bírósági ítélet

Fellebbezések

II.fokú bírósági ítélet

Kúria ítélete